

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγελλοῦμα, ἀπευθύνεται εἰς τὴν γὰρὰν τῶν ἐπιτηδεύων καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριωτικοῦ Κινηματοῦρου ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστεῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ

ΕΞΙΣΤΗΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι. δρ. 35. Ἐξάμητος δρ. 19. Γενικὸς δρ. 10.
ΕΞΩΤΗΡΙΚΟΥ: Ἀργύρου Γρ. Α. 50. Ἀγχιῶν, Ἐξωρῶν καὶ λοιπῶν Ἀστικῶν μελῖτων 10. Ἀμφοτέρω δόλλιο 4. Λοιπὸν χρῶσθ' ὑπάνα Γαλλικά 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνοι ἀνάλογος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΙΤΙΚΗ - ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΡΥΜΕΝΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οὐνοῦ ἡμερῶς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριαιῶν δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' - Τόμος 80ος

Ἐν Ἀθήναις. (18. Φεβρουαρίου) 3 Μαρτίου 1923

Ἔτος 45ον - Ἀριθ. 12

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ ΓΙΡΑΡΔΕΤ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Ντυμένη μετ' κοურδέλια, μετ' ὀμορφῶν ἀγγελουδι, μετ' ἐπιβά μαλλάρια, μετ' στοματάκι σάν κερῶσι, τὸ μικρὸ χαμογέλασε καθὼς εἶδε τὴ Ζίνα.

— Χρῶσό μου! ἔκανε ἡ μικρὴ Βασίλισσα καὶ κοιτάσα με τὸ χέρι ἕνα φιλάκι.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἕνας ἄνθρωπος φάνηκε στὸ κατώφι. Ἦταν φτωχικὰ ντυμένος, πολὺ φτωχικὰ καὶ κοιτοῦσε μετ' ὀρμητικὰ εἰς ἕνας ποδὸν εἶχαν ἀναμαρτήσαι μπρὸς στήν πόρτα του.

Ἡ Ζίνα τὸν κοιτάζει καὶ ἀπὸ τὴ προσεχτικὰ. Τὸ πρόσωπό του δὲν τῆς ἦταν ἀγνωστο. Ἀλλὰ ποῦ τὸ εἶχε ἐναπαυτήσαι;

Ξαφνικὰ γνῶρισε τὸν σινιὸρ Πιτσικάτα, τὸν παλιὸ τῆς καθηγητῆ τῆς ἰσπανίας!

— Ω, κορίσι Πιτσικάτο, φώναξε, τί σὰς συνέβη λοιπόν; Εἶχασα ἀρρωστήσαι; Τότε ὁ Ἴταλὸς κατάλαβε πὺς ἡ μικρὴ ἀπὸ τὴν ἦταν ἡ Βασίλισσα καὶ βοήθησε ὡς τὸ γῶμα.

— Ἀ, εἶπε, ἡ Μεγαλειότης Σας καταδέχεται νὰ σταματήσῃ μπρὸς στὸ φτωχικὸ μου! Νὰ με συγχωρήσῃ γιὰ τὰ χάλια μου. Ντρέπομαι καὶ ἐγὼ, μα' εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος.

Ἡ Ζίνα τὸν ἐπινεῖ στὶς ἐρωτήσεις. Ὁ Ἴταλὸς τῆς διηγήθη πὺς ἀπὸ τότε ποδὸν ἐδιώξαν ἀπ' τὸ παλάτι, εἶχε χάσει ὅλους τοὺς πελάτας του: Ἀφοῦ ὁ ἀντιβασιλεὺς δὲν τὸν τιμοῦσε πιά μετ' ἐμπιστοσύνη του, βοηθῶν πὺς δὲν εἶχε νὰ τὸν ἐμπιστευθεῖται κανεὶς... Ἀλλὰς τὸ ἄκοσμος τὸ χειροῦ γιὰ νὰ κολακεύῃ τοὺς ἰσχυροὺς, μπεταῖται τοῦλα τὸ παράδειμά του.

Κι' ὁ φτωχὸς καθηγητῆς σκοῦπισ' ἕνα δάκρυ ποδὸν ἦταν ἔτοιμο νὰ κολήσῃ.

Ἡ Ζίνα ξαφνικὰ ἐννοίωσε βαθεῖα τὴν.

— Ἐγὼ φρεῖα, κορίσι Πιτσικάτο, εἶπε, ἐγὼ φρεῖα! Πόσο λησῶμαι! Δὲ φρεῖαζόμουν ποδὸν εἶχα κέρει, τέτοιο κακό.

Σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ ἔπειρα ξανάσαι:

— Νὰ σὰς πῶ, ὁ Ἰταλὸς σὰς δὲ μετ' ἀρέσῃ καθόλου. Δὲν ἔχετε πόσο σὰς εἶχα ἐπιθυμήσαι! Ἀν ὁ θεὸς μου σὰς εὖ ἐληθῆσαι, θὰ δεχθῆσαι νὰ ξαναρχισομετὰ μαθήματα μας;

— Ἀκούτε ποδὸν δὲ θὰ δεχθῶ Ἀχ, Μεγαλειότης μου!

Ἐπέσει τὰ χέρια καὶ κοιτοῦσε ἐκστατικὸς τὴ μικρὴ ἀπὸ τῆς ποδὸν ἦθε τὸν ἀγγελικὸν τὸν ἐλάλη ἀπ' τὴ δυστυχία του.

— Λοιπόν, ποδὸν εἶπε ἡ Ζίνα, ἀπὸψε κίβλα θὰ σὰς στείλω, τὴν ἀπάντησῃ. Καὶ ἔφερε, εἶναι πολὺ σέβαιο πρᾶγμα νὰ ποδὸν ἀρνηθῆσαι ὁ θεὸς μου καὶ, ὅταν τὸν παρακαλέσαι.

— Καὶ θὰ τὸν παρακαλέσαι γιὰ μένα ἡ Μεγαλειότης Σας;

«Ὁ Μάρκος ἐφάσαις δια τὰ καθέκαστα...» (Σελ. 82, στ. γ.)

— Νὰσαι θεβαίος, κορίσι Πιτσικάτο! Καὶ εἶχος νὰ προσέβῃ εὐχαριστήρια ἀπ' τὸν Ἴταλὸ, ἔκαμ' ἕνα νεύμα ἀπαχαιρευτοῦ, ἔτσι! ἕνα χαμόγελο στὸ παιδάκι ποδὸν κοιτοῦσε μετ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ πῆρε τὸ δρόμο πὺς ἔβραζε στὸ καλάτι.

Ὁ καθηγητῆς τῆς ἰσπανίας ἀρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἀπ' τὴ χαρὰ του. Τὸ παιδάκι ἐκπληκτὸ ἔδλεσε τὸν πατέρα του, ποδὸν σχεδὸν πάντα ἦσαν λυπημένος, νὰ κἀντ' ἄν τρελλός. Τὰ ματάκια του τὸν παρακολοῦθοῦσαν ἐπίμονα. Ἦσπερα σηκώθησαι: ἤθελε καὶ ἀπὸ νὰ λάβῃ τὸ μέρος του στὴ χαρὰ. Ἐστρεψε στὸν πατέρα του: ἐκείνος τὸ σηκώσε στὰ χέρια, τὸ χόρεψε λίγην ὕδα καὶ ἔπειτα τῆδωσε ἕνα αἰαστὸ φιλὸ στὸ μάγουλο.

— Τί θεις, πατέρα; ρώτησε τὸ μικρὸ.

— Τί ἔχω; Ἐγὼ, φοχὴ μου, δετ' γρήγορα θὰ εὖς ἔσο θε εἰς, θὰ νεύῃσαι σάν πρηνήποπουλο καὶ θὰ μπαρῆσαι νὰ τρασοῦσαι εἴη μέρα, γιὰτὶ ἀπὸ σπινθη καὶ μπαίνει ἡ εὐτοῦγία!

Τὸ παιδί δὲν κατάλαβε θεβαίαι τὰ λόγια τοῦ πατέρα του. Τὸν ἔδλεσε ὁ

Ἡ Ζίνα, συνοδευομένη πάντα ἀπὸ τὴν κορίσι Ροζέμοντ... (Σελ. 82, στ. γ.)

μωσ χαρούμενο κι' αυτό ήταν το σπουδαίο. Αρχίσει λοιπόν κι' αυτό να γελά μαζί του κι' ν' αφήνει κρυγές χαράς, σαν τα χελιδόνια που κνηγροδσαν τ'όνα τ'άλλο στο γαλάζιον ουρανό, τόσο φηλά, που φαινόταν σαν χαμένα μέσα στο βάθος του απείρου.

Σε λίγα λεπτά η Βασίλισσα κι' η κυρία της τιμής είχαν γυρίσει στο παλάτι. Η κυρία Ροζεμάνε άλλαξε φορέματα, πλόθηκε απ' την κορφή ως τα νύχια, κι' ύστερα έκαμε την άναφορά της. Ο πρίγκιπ κι' η πριγκίπισσα καταναγκασμένοι εκάλεσαν την άνεφιά τους.

Η Ζίνα έφερε στην πρόσκληση. Μά τ' ώραίο της πρόσωπο τ'ό στέλιζε ένα τόσο γλυκό χαμόγελο, που κι' οι δύο τους ξεθύμωσαν άμεσαως.

—Ωστε λοιπόν θυμώσατε, τ'όδε είπα, έπειδή στάθηκα κι' εγώ μια φορά καλή; Προτιμάτε να είμαι κακή;

Ο πρίγκιπς άλλας' ένα βλέμμα με τή γυναίκα του: Τι μπορούσαν ν' άπαντήσουν; Ο θυμός τους τώρα πιά είχε πέσει. Η πριγκίπισσα Βαλεντίνα έσκυψε και φίλησε την άνιφούλα της στο μέτωπο.

—Όχι, μικρούλα μου, της είπα, κανείς δε σε μαλώνει αυτή τή φορά. Μά θάταν γελοίο κι' επικίνδυνο να έαναρχίσης αυτό τ' άστειά.

Τότε η Ζίνα άπαρήθερζε όλες τις άποχρώσεις που είχε αναλάβει: Τό παλιό κρασί και τις κουβέρτες της γριάς, τ'ά φορέματα του παιδιού κι' όλα τ'άλλα. Ο άντιβασιλιάς σούφρωσε λιγάκι τ'ά φρούδια κι' έλωσε τ'ό λόγο του να εκπληρώσει όλες τις άποσχάσεις της Βασίλισσας, μά μ' έβαν άρο: δει δέν θά έαναπήγαινε ποτέ στις γειτονίες της φτώχιας και της δυστυχίας.

Η Ζίνα έδωσε αδέη την άπόσχεση με λόπη. Χαίροταν ώστόσο συλλογίζομενη τή χαρά που θ' άπλωνόταν σε λίγο από σπιτι σε σπιτι.

Υστερα από λίγες μέρες, ο Πιτσικάτος γύρισε στο παλάτι, έανάβαλε τή σκολή με τ'ά χρυσά κουμπιά και πήρε πάλι στο χέρι τ'ό μακρό μαστιχά του.

Ο άντιβασιλιάς με πολλή χαρά του τον έανάφερε, γιατί απ' τ'ό διάδοχό του δέν ήταν καθόλου εόχαριστημένος. Κι' ο φτωχός καθηγητής έγούριζε άκόμη πώς άνειρευόταν, γιατί ποτέ δέν έλιπζε σε τόσο εόνολικό γόρισμα της τόχης.

Οι μονότονες βόλτες στο ίπποδρόμιο έανάρχισαν. Αλλά τώρα η Ζίνα, άν κι' έβλεπε την πόρτα άνοιχτή, δέν αισθανόταν τόν πειρασμό να τ'ό σκάσει σαν πουλάκι απ' τ'ό κλουδί του. Συλλογίζοταν πάντα με τόση δει μια δική της τρέλλα, ένας άπαγορευμένος περιπατες στο δάσος είχε στοιχίσει τ'όσες λόπες, τ'όσες στερήσεις κι' άγρόπνιες στον καλό της καθηγητή. Έδωσε λοιπόν στον έαυτό της την άπόσχεση να σκέπτεται περισσότερο τις συνέπειες τών πράξεών της και να μη τις κρίνει μόνο με τ'ό μέτρο της δικής της έπιθυμίας.

Δίχως άλλο, κι' άνοφάσε τις αυτές ήταν πολύ ειλικρινείς' μόνο που δέν παρουσιάζονταν η αν εόκαιρίες για να έφαρμοσθούν.

Έρχόταν τ'ό καλοκαίρι. Έπρεπε να διαλέξουν έξοχή. Στα προάστεια έκανε ζέση. Ο άντιβασιλιάς, η γυναίκα του κι' η Βασίλισσα, μαζί με την ακολουθία τους, έγκαταστάθηκαν σε μια ώραία τοποθεσία των Βαλκανίων, έπει, απ' τ'ό πρώτ'ός τ'ό βράδυ, διατεκέσσεις δέν έλειπαν. Πήγαν μαζί και τόν Σαχέλ κι' άλλα έλογα των βασιλικών σταδών κι' η Ζίνα, μαζί με τ'ό θείο της, έκανε ώραλους περιπάτους μέσα στα δάση.

Υστερ' άρχισαν γιορτές και σινωπλίες. Η Μίλλο ντε Ρεβάλ ήρθε κι' αδέη μαζί μ' έλο τ'ό σπιτι της ν' άναπνεύσει βουνήσιον άέρα κι' η Ζίνα, εότοιχημένη που έαναβήκε τή φιλενάδα της, δε χόρτανε διασκεδάσεις. Ποτέ άλλως δέν είχε άγαπήσει τόσο βαθειά τή ζωή.

Μια νύχτα, τρομερή θέελλα έέσπασε ο έκσινη την έξοχή. Έπεσαν κερραυνοί κι' έκαμαν πολλές κατατροφές. Δοό καλόβες κήκαν μαζί με τ'όδε διοσογιμένους που κοιμώονταν μέσα.

(Έπειτα συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο άντιβασιλιάς σούφρωσε λιγάκι τ'ά φρούδια... (Σελ. 80, στ. α')

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η ΛΙΝΑ ΣΤΟ ΧΟΡΟ

(Συνέχεια και τέλος: Τόδε σελ. 83.)

—Έδώ, κυρά-Λένη, κάθουμαι στην πολυθρόνα και λογαριάζω π'όσα γλυκά θά φάω άπόψε και τι παιχνίδια θά τ'όδε πω να παίξουμε. Άς είναι, έλα τώρα, σε παρακαλώ, να με βοηθήσης να ντοθώ: πάμε στην κρεββατοκάμαρα...

Άχ, αυτό τ'ό φόρεμα! Είναι τ'ό μόνο σόννεφο στην άπειρή εότυχία της Λινοόλας. Πώς μισεί τήν ώρα αδέη δια της τ'ά φοουστάνια! Της φαίνονται παλιά κι' άσχημα. Ναι, μά τι να κάνη;

Άνοίγει την πόρτα της κρεββατοκάμαρας, μπαίνει ο μπαμπάς κι' η μαμά τήν κοιτάζουν—έτσι της φαίνεται—ειρωνικά κάπως' γιατί άραγε; έπωσδήποτε έκείνη προχωρεί προς την νεοδόξα και τήν άνοιξη! Αί ένα καινοόργιο φορεμάτ'ακι κατάλευκο, με θαυμάσιες ταντέλλες, ένα άσπρο μαπέλλο κι' άπό κάτω ένα ζευγάρι άσπρα παπούτσια της παρουσιάζονται.

—Έ, τι λές, Λινοόλα;

—Ω, μπαμπά! Τι χαρά! μούβρεται να τρελλαθώ.

—Αν πρόκειται να τρελλαθής, καλύτερα να τ'όδε πάρω πίσω. Άς είναι, κρεββατοόβλα, δέν σου άξίζει' έλα όμως που οι γονείς σου θέλουν άπόψε να κάνης φιγούρα!

—Και βέβαια που θά κάνη, λέει με καμάρι η μαμά' στάσου, άγαπη μου, τώρα να σε σογορίσω. Τό μόνο που με φουδίζει είναι, αν θά βαττάξω μια σταλιά φρονιμάδα.

—Έ, αυτό θά τ'όδοουμε, άπαντάει πονηρά ο μπαμπάς, ένφ η Λίνα τ'ό βγάξει τή γλωσσίτσα λίγο ειρωνικά.

Άπό τή γειτονική σάλα άκούονται δριλιές, γέλια, φωνές, περπατήματα. Έδώ μέσα όμως βασιλεύει ήσυχία' είναι οι μεγάλοι, μπαμπάδες και μαμάδες που φέραν τα παιδιά τους στη τ'όση σοζητοδν σοβαρά σε χαμηλή φωνή' και νάθελαν άλλως να φωνάξουν, θά τ'όδε έκνιγε άπό μέσα τ'ό παιδαμόνιο των παιδιών. Μέσα σ' αυτός βρίσκουμε και τόν μπαμπά της Λινοόλας, καθισμένο σε μια πολυθρόνα άναπαυτικά. Πήγεται τρομερά άκούοντας πολιτικά και σοβαρολόγια. Τό μυαλό του είναι μέσα, στα παιδιά. Μηπως δέν τόν λέει κι' αυτόν παιδί η γυναίκα του; Και να είναι άναγκασμένο να κάθεται έδώ! Άχ, πώς ζηλεύει τή Λινοόλα!

Στη μεγάλη σάλα, η Λίνα διευθύνει δλη τήν κίνηση' δια τ'ά παιδιά τή θαυμάζουν άπόψε και για τήν καινοόργια της τουαλέτες, κυρίως όμως για τήν έξαιρετική της εόθμια. Βάζει μπροστά παιχνίδια άπειρίτ'ατα που κάνουν

τις μεγάλες τ'αμοόρτες να τρίζουν από τις φωνές και τ'ά γέλια.

Άς μπορούμε έχει μέσα κρυφά, γιατί η μαμά της' Έλενίτσα' έχει άπαγορευσει κάθε είσοδο μεγάλο, για να διασκεδάσουν τα παιδιά έπος θέλουν.

Τή στιγμή αδέη, άνεδοκρένη σε μια καρέκλα που είναι έπάνω στο τραπέζι, η Λινοόλα ρητορεύει, ένφ από κάτω τα άλλα παιδιά μαζευμένα ξεκαρδίζονται κάθε τόσο στα γέλια.

Μ' ένα λόγο, που προσπαθεί να είναι σ' άρχαία γλώσσα, η Λίνα εόχαρίστει τή δεσοπνίδα. Έλενίτσα' για τ'ά γλυκά που δέν έβραγαν, για τ'ό ποιήμα που δέν άπηγγείλε άπό τα πολλά νάγια, για τις δεκατ'όσες πατησιές έπάνω στον κάλο της τήν ώρα τ'ό χοροδ, γά...

Έξερνα ένας τρομακτικός κρότος! Άπό τα πολλά κουνήματα της Λίνας, η καρέκλα γάστρησε άπό τ'ό τραπέζι κι' έλα άναποδογυρίστηκε. Μά έκσινη που να πέσει βρίσκεται όρθή στο πάτωμα και προσπαθεί άμέσως να διορθώσει τήν καρέκλα που φαίνεται πώς έχει ξεκαρφώσει.

Στη μικρούλα σάλα, δπου σοζητοδν οι μεγάλοι, ο κρότος φθάνει σε στιγμή άπόλυτης σιωπής' έλοι έαφνιάζονται' μή συνέβηκε κανένα δυτύχημα στα παιδιά μέσα; Η οικόδοσποινα φέβει, μά σε λίγο γυρίζει και τ'όδε κηθησογάσει: δέν είναι τίποτε' κά τοιο κοριτσάκι που θά της έαυτηρή νι κρατήρη μούτικέ τ'όνομά του, στη μεγάλη του ζωροτήρα, άναποδογύρισε μερικά έπιπλα, χωρίς εότοχώς να πάθη τίποτε.

—Μπα, και δέν μπορούμε τ'ά τ'ό μάθουμε; ρωτάει κάποια μαμά.

—Όχι, γιατί θα τ'ό μαλώσετε, άπαντάει έκσινη, ρίχνοντας μια κρυφή ματιά στον μπαμπά της Λινοόλας.

Κι' έκσινος σε να έποφιάζεται δει η Λίνα μπορεί να είναι αυτό τ'ό κοριτσάκι, για τήν ώρα όμως δέν μπορεί να βεβιωθή. Ποιος έξερει πάλι αν δέν βρίσκεται, άνάμεσα στα τ'όσα, και κεννα άλλο κορίτσι πιο τρελλό από τήν κόρη του...

Μέσα οι φωνές και τ'ά γέλια έξακολούθησαν' η Λίνα δέν έχει χάσει δ'όλου τ'ό κερφ της. Έκείνη εό στόμα της δέν έχει διάλοο πάψει από τήν ώρα που ήρθε.

Είναι άρκετά πιά άργά δταν η Λίνα κι' ο μπαμπάς γυρίζουν με τ'ό άκάξι στο σπιτι. Έκείνη έχει πιά άπαυθήσει' έπιλωμένη στο βάθος τ'ό άκαέσιου, ένασολογείται όλες τις ώρες που εόθμης τ'όσο.

—Έ, Λινοόλα, πώς τ'ά πέρασε άπόψε;

—Θαυμάσια, μπαμπά! Καλύτερα άπό κάθε άλλη φορά.

—Έκράτησε τ'όδ'άχιστο τήν έποσχησή σου; πιστεύω να τή θυμάσαι. —Άχ, ναι! Ήμουν δύο μπουρούσα πιο φρόνημη!

—Χρ... αυτό μάφινει άρκετά σκεπτικό' δπωσδήποτε σε πιστεύω και χαίρω που δέν ήσουνα σε τ'ό κοριτσάκι που έσκασε τήν καρέκλα. Χαρά στην τρέλλα αδέος τ'ό παιδιού ν' άνεβή σε τόσο έφος και να κουνίεται σαν νεοόδοσαστο!

Η Λίνα δουβάνεται' σε λίγο έσομολογείται ουθ'αουθ'.

—Έγώ ήμουνα αδέη που γαρμίστηκα από τήν καρέκλα.

Η μαμά, άγροπνη στο παραθύρο, περιέμενε τ'ό ήροισμό τους. Τ'όδε έποδέγεται στη σάλα.

—Καλώς τους! Έ, πώς τ'ά πέρασατε;

—Γυναίκα, λέει ο μπαμπάς σοβαρά, εόχαρίστησε τ'ό θεο που η Λίνα έμεινε φρόνημη άπόψε' έτσι κατόρθωσε μόνο μια καρέκλα να σκάσει. Σέψου αν ήθελε να γίνη άταχτη' άλίμονο! τ'ό σπιτι της κυρίας Μαρίας τήν ώρα αδέη δέν θά βρίσκοταν στη θέση του!

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

† ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΔΑΜΙΔΗΣ

Άπό τ'ό Βόλο, μάς ήλθε η θλιβερή είδηση τ'ό θανάτου ενός Άνθρώπου. Γιατί ο Βασίλειος Άδαμιδής ήταν άληθινά ένας Άνθρωπος. Πρώτα-πρώτα με φυχής άγαθότητα, μ' εόγενικώτατα αιδήματα, με διαμυκνένιο χαρακτήρα, με τέλεια μόρφωση και με θερμή, άκοίμητη άγάπη για δ,τι καλό. Ούτε δουλοετής, ούτε δήμερχος. Ούτε γιατρός κ'ν ούτε δάσκαλος. Ένας άπλος έμπορος και, στις ώρες της εόκαιρίας του μόνο, ένας κρυφός λογοτέχνης. Μά τι σημαίνει; Ο Άνθρωπος δέν έχει πάντα ούτε άνώματα ούτε τίλους. Κι' άπλος έμπορος μπορεί να είναι, κι' άπλος έργάτης άκόμα. Οτα' είναι όμως Άνθρωπος, που πολλές φορές δέν είναι οι τίλοδοχοι, άποτελεί πολύτιμο μέλος της Κοινωνίας κι' είναι τόσο χρήσιμος' ε αδέη, τόσο άγαπητός, τόσο σοδαστός, όσο ήταν ο Βασίλειος Άδαμιδής στο Βόλο, δπου ο θάνατός του θρηνήθηκε σε μια μεγάλη κοινωνική άπόλεια.

Μόνο οι κκοί δέν τόν άγαποδσαν, γιατί κι' αυτός δέν άγαποδσε τ'όδε κακόδ... Κι' δπου έβλεπε άδικία και πλάνη, κακία και πρόληψη, έβγαίνε, με τ'ό καθήκον τ'ό Άνθρώπου, να τή κερπήσει. Γι' αυτό πολλές φορές εόρηκε τ'ό μπελά του. Άλλα τίποτα δέν εόν τιμ'ε περισσότερο δσο η άνάμιξη του στο εκπαιδευτικό και γλωσσικό ζή-

τημα που χάρισε μη φορά κι' άναστάτωσε τ'ό Βόλο, —τότε με τ'ό νεοτερνιστικό έκσινος και πολύπαθο Σχολείο τ'όδ Δελομοόζου, —η έπεράσιση που έκαμε στις νέες ιδέες, η καταδίωξη του γι' αδέη τήν ώραία τόλημ κι' η καταδίωξη του σε πρόστιμο και σε φολάκιση.

Και στις ώρες της εόκαιρίας του έγραφε διηγήματα για παιδιά. Ήταν ήπειρώτικα, χωριότικα, —γιατί από τήν Ήπειρο καταγέταν ο έμπορος τ'όδ Βόλο, —και θαομικά! Ένα πλήθος έδημοσίευσε με τ'ό ψευδοόνομο Άδάμ στη «Διάπλασι» που τόν τιμόνε σαν ένα έκλεκτό συνεργάτη. Έπειτα ο «Έκπαιδευτικός Όμιλος» τ'ά τόπως διαμαζι' ε ένα βιβλίο με τόν τίτλο «Άπό τ'ό χωριό μου». Άλλά ο Άδάμ θά έχη βέβαια γραμμένια κι' άλλα. Κι' η οικογένειά του, —η άγαπημένη του κόρη προπάντων για τήν όποία και τ'ά έγραφε, —πρέπει τώρα να τ'ά παραδώσει στη δημοσιότητα. Είναι από τ'ά ώραίτερα τ'ά παιδικής μας φιλολογίας. Και μ' αυτό θά τιμάται και σαν άτιος λογοτέχνης έκσινος που στάθηκε ένας τόσο σπάνιος Άνθρωπος.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Καθένας, μέσα στην ψυχή του, μέρος κρυφό απ' τόν ουρανό βλέπει, σαν λέει την προσευχή του, κοντά κι' ως είναι μακρονό.

Με θερμή πίστη στα ουράνια άφίνοντας ψυχή και νου, παρακαλείται στην άφάνεια, ακυφτός, στο πλάι τ' άλλουνοδ.

Κι' η προσευχή του όλο άνεβαίνει σαν τ'ό θυμιαμα τ'ό άγνό καθάριο, μοσχομυρισμένη ίοια, ψηλά στον ουρανό.

ΜΗΤΣΑ Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η ΚΟΛΑΚΕΙΑ [Ρωσικός μύθος]

Μια φορά, ένας κόρακας πετούσε πάνω από δ' άερογιάλι. Άπό κει είδε έναν κάβουρα να περπατ'ή στα ρηχά, χαμηλώσε, τόν άρπαξε στο στόμα του, πήγε ε ένα δένδρο, κάθησε ε ένα κλαδί κι' έτομαζόταν να τόν φάη.

Ο κάβουρας, βλέποντας πως θά χάσει τή ζωή του, σκέφτηκε με τι τρόπο μπορούσε άκόμα να σωθή. Και λέει τ'ό κόρακα:

—Έγώ, καίμενε, ήξερα τόν πατέρα σου και τή μητέρα σου. Τι καλά πουλά μου ήταν!

—Μιμι! έκαμε ο κόρακας, χωρίς ν' άνοιξη τ'ό στόμα του.

—Και τ'όδε άδερφούς σου ήξερα, έξακολούθησε ο κάβουρας, και τήν άδερφή σου. Τι όμορφα πουλιά που ήταν!

—Μιμι! έκαμε πάλι ο κόρακας.

—Ναι, ωμορφα, όχι όμως σαν και σένα, εκπρόσωπος ο κάβουρας.

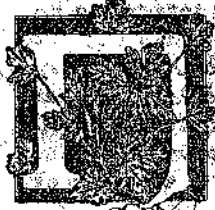
Αυτή τη φορά ο κάβουρας έκολλησε κούνησε.
—Α! Έκαμα δυνατά!
—Ετσι άνοιξε το στόμα του πολύ κι ο κάβουρας έπεσε πάλι στο γυαλό του.

K. E. E. Π

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ - 1 ΜΑΡΤΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ, κάποιος μου έλεγε για κάτι, πως επρόκειτο να γίνει εντός του Μαρτίου.

Εγώ τότε είπα: Γιατί τόσο άργά; Δεν γίνεται κι εντός του Φεβρουαρίου; Κι ο άλλος μου είπες με άπορία: «Μα ξεχνάς, Μάρτη; Πάνο ο Κοινοσφλέβαρος! φέτος τον κοινοσφλέβαρο κι από τάλλο του!»

Ναι, το ελα ξεχάσει... Μόνο δεκαπέντε μέρες του αφήσαμε το κάμμενο. Κατ'η δεκάτη έκτη του την είπαμε Πρωτομαρτιά. Ειστά πάνω κάτω, έγινε και στα 1582, όταν ο Πάπας Γρηγόριος δ' ΙΓ' έπροτάξε να βαπτισθή η 5η Οκτωβρίου του χρόνου εκείνου και να ονομασθή 15η. Γιατί με το παλιό Ιουλιανό Καλιέντρι, εκείνο δηλαδή που είχε κινονισθή στη Ρώμη κατά διαταγή του Ιουλιανού Καίσαρος, από τον περίφημο Αλεξανδρινό αστρονόμο Σωδιγένη, — η εαρινή ισημερία είχε μείνει πίσω δέκα μέρες. Αλλά από το 1582 έχουν περάσει άλλα 340 χρόνια. Και στο άναμταξν το λάθος, η καθυστέρηση του Ιουλιανού Καλιεντριού, που ακολουθούσαμε ως χτες, — μόνον πιά έμεινε σόν πολιτισμένο κόσμος, — είχε γίνει 13 ημέρες. Για να διορθωθή λοιπόν τώρα, η 16η Φεβρουαρίου έπρεπε να βαπτισθή Πρωτομαρτιά. Κι αυτό έκαναμε, λιγάκι ύστες άργά, αλλά κάλλιο άργά παρά ποτέ.

Θά πήξε: Κι' αυτό το Γρηγοριανό, το «ευρωπαϊκό», το νέο Καλιεντρι που παραδεχόμαστε τώρα, είναι τέλειο; — Όχι. Καθυστερεί κι' αυτό μια μέρα κάθε τέσσερις χιλιάδες χρόνια. Αλλά το λάθος είναι μικρό, άσημαντο μπροστά στο λάθος του Ιουλιανού, που καθυστερούσε 7 ημέρες κάθε 900 χρόνια. Έπειτα, Καλιεντρι τέλειο, δηλαδή εντελώς σύμφωνο με τον Ήλιο, δεν μπορεί να υπάρξει. Και ξέρετε γιατί; Γιατί η Γη μας, για να κάμνη την έλλειψη της γύρω σπόν

Ήλιο, δεν χρειάζεται ούτε 365 ημέρες ακριβώς, ούτε 366. Αλλά 365 και ένα τέταρτο ή 6 ώρες περίπου. Όταν αφήνουμε πάντα, δηλαδή καθυστερούμε, 6 ώρες το χρόνο. Που σε 4 χρόνια μας κάνουν μια δόκιμη μέρα. Κι αυτή την προσθέτουμε, καθώς ξέρετε, σε κάθε τέταρτο χρόνο, που έχει τότε 366 ημέρες και λέγεται δίσεκτος.

Αλλά κι' αυτό δεν αρκεί για την ακρίβεια! Γιατί από τις 6 περίπου ώρες που είπαμε, πάντα μόνον λίγα λεπτά. Που αγά-αγά, με τον καιρό, μας κάνουν κι' αυτά δόκιμη ημέρα. Να λοιπόν που και το Γρηγοριανό Ήμερολόγιο, αν και το σχετικώς ακριβέστερό, κάνει λάθος 1 ημέρα κάθε 4,000 χρόνια. Και να που οι απόγονοί μας κάποτε θάναγκασθόν με τον ίδιο τρόπο να το διορθώσουν: ο πως δηλαδή διορθώσε το λάθος του Ιουλιανού ο Πάπας Γρηγόριος δ' ΙΓ' κλοντας την 5η Οκτωβρίου 15η, κι' ορίζοντας να μην είναι δίσεκτοι όλοι οι χρόνοι που αρχίζουν αϊώνα (1600, 1700, 1800 κτλ. όπως στο Ιουλιανό), αλλά μόνο ένας τους, τέσσερις (1600, 2000, 2400 και καθέτης.)

Φυσικά, το Γρηγοριανό Καλιεντρι, που υποσχόταν δλη τη δυνατή ακρίβεια και συμφωνία με το εθιακό έτος, έπρεπε τότε να το παραδεχθή όλος ο κόσμος. Αλλά οι Ορθόδοξοι, — Έλληνες, Ρώσοι κι' — το έθεώρησαν σχισματικό, παπικό, φρίγκικο, κι' από μια στενοκεφαλιά, έμειναν με το παλιό, το Ιουλιανό, χωρίς να τους νοιάζει αν ύστερ' από κάμποσα χρόνια η διαφορά από την εαρινή ισημερία θά ήταν τόσο, ώστε η Γη θά είχε άνοιξη και το Καλιεντρι μας χειμώνα! Και για τέτοιους «εθροσκεντικούς» τάχα λόγους, έβαλοουθήσαμε να τ'όχουμε ως χτες. Αλλά η εποχή μας δεν σηκώνει πιά τόσο μεγάλες στενοκεφαλίες. Κι' ύστερ' από πολλές απόπειρες, που ενάδωγσαν με τις φωνές των φανατικών και των προληπτικών, η Πολιτεία βρήκε τρόπο να επιβάλη την αλλαγή χωρίς να προσβάλη και την Εκκλησία. Το νέο Καλιεντρι το άδνασε «πολιτικό», άπονοντας το Ιουλιανό να ισχύη μόνο για τις θρησκευτικές γιορτές.

Αλλά μην άμφισβάλλετε πως κι' αυτό προσωρινό είναι. Άργά η γρήγορα κι' η Εκκλησία θάναγκασθή να συμμορφωθή. Και τότε θά κάνουμε το Πάσχα και τα Χριστουγεννά μας μαζί με όλους τους Χριστιανούς της Γης. Είναί κι' αυτό ένα βήμα προς την παγκόσμια ένωση, δημοφιλία, δμόνοια και αδελφότητα, — προς τον μεγάλο, τον τέλειο Πολιτισμό. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του Άκαδημαϊκού JULES SANDEAU.]

Z. (Συνέχεια)

Όσοσο οι πάντες άρκοόδες τον συντρόφευαν με πολλή εθγένεια ως το καράβι, κι' άφοδ ο μπάρμπα-Φουκιώτης μπει μεσα, έκείνες έφυγαν για να γυρίσουν στη Σπιτισβέρρη τους.

«Την άλλη μέρα άπάντησε άλλες άρκοόδες, που κι' αυτές του έκαμαν τα ίδια κομπλιμέντα. Κι' από τότε, τακτικά, γόρισε στο καράβι συντροφόμενος από ένα κοπάδι άσπρες άρκοόδες, που τον ακολουθούσαν σε σκαλακια. Τώρα καταλαβαίνετε και οις πως μέσα στη Μόσχα δεν είχαν άλλη όμ'λία παρά για τις άρκοόδες του αρχικαλαφάτη κι' έλέγανε πως οτι τάχα ο άδερφός του παππού μου είχε μέσα του τη χάρη, άμα τον έβλεπαν οι άρκοόδες, να της μαγεύη και να της κάνει άνάκια. Ο γιατρός μάστατα του καραβιού, που ήταν άνθρωπος σπουδασμένος, είπες στους ναύτες και τους έξηγησε πως η αίτια, λέει, ήταν ένα πράμμα σαν άσρας, — μαγνητικό, μαγνητισμό, κάπως έτσι τ'έλεγε, — κι' αυτός ο άσρας, λέει, έβγαινε από το κορμί του μπάρμπα-Φουκιώτη κι' έμπαινε στο κορμί της καθεμιάνης άρκοόδας. Το καταλάθετε πιστερώ. Δεν είναι δά και κανένα δόσκολο!

«Όταν λοιπόν καλοκαιράφε κι' έλωσαν οι πάγοι, κι' η Μόσχα λεοτερώθηκε και ξεκίνησε, δεν μπορώ να σας πω το τι καιό έγεινε! Χίλιες πεντακόσιες άσπρες άρκοόδες την ακολουθούσαν κολυμπώντας! Και ποιος ξέρεως πού θά πήγαιναν μαζί με την κοσδέρα, ζοκίω της, αν ο άδερφός του παππού μου δεν τις σολούλασε, για το κλό τους, να γυρίσουν πίσω. Ακοόγοντας τέτοιο λόγο, έβγαλαν όλες ένα μούγκρισμα λυπηταρό και γυρίσαν πίσω μ' από την πολλή τους λύπη, οι κακόμοιρες βογγούσαν σ' όλο το δρόμο, που να τις άκούατε, θά ράγιζε η καρδιά σας. Αμ' κι' ο μπάρμπα-Φουκιώτης δά, κι' αυτός δεν ήταν πέτρα... Έκλαψε στο σκληρό εκείνο χαρισμό. Γιατί τόσο αγαπούσε τις άσπρες του άρκοόδες, που, φανταστήτε, έκανε δροκο και σταρό πως ποτέ του δε βρήκε και δόσκολα θά έβρισκε φίλους τόσο πιστούς και τόσο εθγενικούς.

«Έπειτα από τρία χρόνια, ένα βράδυ, ασρηνίξτε στο γυαλό με μερικους φίλους του ναύτες, που ήταν ένας κι' ένας, παιδιά της φωτιάς. Κι' επειδή δεν ήξεραν πως να περάσουν την ώρα τους, παρακάλεσαν τον αρχικαλαφάτη να τους διηγηθή εικοτα περίεργο από τα ταξείδια του. Έκείνος το λοιπόν εκάθησε και τους έξιστόρησε όλα σά: εί-

πα για τις άσπρες άρκοόδες. Οι ναύτες λυώθηκαν από τα γέλα. Πήγαν να έσπαγωνισθούν από το γέλα-γέλα. Γιατί τα λόγια του μπάρμπα-Φουκιώτη τα παίρνανε για χωρατά, για κοροϊδίες. Δεν τα πίστευαν τελοςπάντων. Και τοδ κάκο ο άδερφός του παππού μου τους έκανε δροκος πως ήταν αληθινά.

«Έκεί δά, άπάνω στην ώρα, να σου και περγά ένας Ίταλός που κρατούσε μια μαϊμουδέτσα μέσα σε κλοσθί κι' έσπρε, με μια χοντρή άλοσιδα, μια άρκοόδα καταμαυρη και μαδημένη. Μά τι άρκοόδα ήταν εκείνη! Μεγάλη, άγρια, και το στόμα της τώχαν δαμένο με λουριά, για να μην τρώη.

«Παραγγέλνεις την είχε ο μπάρμπα-Φουκιώτης; Κι' άμέσως είπες στους ναύτες να βάλουν σείχημα δυο διφραγμα άτημένα, πως η άρκοόδα εκείνη θά του κάνει μετάνια και θά του φιλήση το χέρι.

«Ένας απ' τους φίλους, αρχικαλαφάτης κι' αυτός, που ήταν από το Πολλίγγο και τον έλεγαν, — ά, σκαθήτε να θυμηθώ πως τον έλεγαν... πως τον έλεγαν... να ιδής, να ιδής... ά, να! τον έλεγαν: μπάρμπα-Καλαμάκια! — αυτός λοιπόν ο μπάρμπα-Καλαμάκιας δέχτηκε το σείχημα και τότες λοιπόν όλοι οι ναύτες, από δά τον έχουν τον Ίτα-

λό, από και τον έχουν, τον καταφέραν να λύση τα λουριά που ήταν δαμένο το στόμα της άρκοόδας και να την αφήση ολωσδιόλου λυτή. Ο μπάρμπα-Φουκιώτης σέκνεται μπροστά της και την κοιτάζει κατάματα, για να φηγάινη ο μαγνητισμός του στα μούτρα της. Ός φαίνεται όμως, η ο μαγνητισμός του ήταν πιά έσθμασμένος, ή μοναχά άσπρες άρκοόδες είχαν τη δύναμη να τ'εμψώνη; όχι! και μαθρες. Και τοδτο δάς λέω, γιατί η μαυρή άρκοόδα, άντι να σούφη να του κάνει μετάνια, σηκώθηκε μονομιάς στα ποινά της πόδια κι' έκανε να χυμήξη άπ'αυτού και να τον φάη!..

«Βλέποντας αυτό ο μπάρμπα-Φουκιώτης, κατά αθε πως έχασε πιά τη δύναμη του και, σε φρόνιμος άνθρωπος που ήταν, είδε πως για καλό και για κακό, έπρεπε να το κόψη λάσπη. Τι θά θέλατε! δεν χωρατεύουν τα φύγια και τα δόντια μιας μαυρης άρκοόδας, που δεν την πιάσει μαγνητισμός! Κάντε λοιπόν πίσω και μεταβαλή! Αλλά καθώς έβόριζε, ίσα-ίσα χυμά η άρκοόδα, τον άρπάξει, με συμπάθει από πίσω και δαν του άρνησι φαχλό για φαχλό! — Αχ, κακόμοιρα, μάφανεσθι! έσφώνιξθι κακόμοιρος ο μπάρμπα-Φουκιώτης, πηδώντας ως εκεί πίσω από τους πόνους τους φρικτούς.

«Έτσι την έπαθε ο άδερφός του παππού μου και σε μια ημέρα έχασε δυο διφραγμα άσημένα κι' άλλα δυο στρογγυλά πράγματα, πολύτιμα για κείνους που θέλουν να καθύονται. Απο κείνη δά την ημέρα δεν ξανακάθησε ο άνθρωπος, είκοσι δόξακαιρα χρόνια. Όταν γέραςε, σερνέ έλεγε το πάθημά του με μεγάλη εθχρίστηση, μα το έλεγε πάντα όρθός. Κι' όταν τέλειωνε την ιστορία του, έπρόσθετε πως δεν πρέπει κανείς να παρασπαστεδετα τις άρκοόδες, όπως και τους ανθρώπους.»

Η Ο δέστερος Ίωνας Τό παραμύθι του Φουκιώτη άσρας όπερβολικά στο άκρασθήριο, που τρεις φορές έγατροκρότησε. Μά τι με τους άλλους,

έγατροκρότησε κι' ο Άγκιστρης, που καθώς βομάττε, είχε δάσει την παραιτήσή του. Και μαλονότι ο διαγωνισμός μόλις ήταν στην αρχή, όλοι άρχισαν να όποπτεύονται πως το βρα-

«Αχ, κακόμοιρα, μάφανεσθι! (Σελ. 93, στ. β.)

βατο θά έτπαινε ο Φουκιώτης. Το κάθημα του αρχικαλαφάτη κι' η χάρη που το διηγήθηκε ο μικρός τους συντροφος, τους διασκέδασε πολύ και τους έφερε σ' εθθμία. Οι γλώσσες τους έλόθησαν κι' είπαν ένα σωρό πικραμόθια περίεργα και παράδοξα. Έπασσε το ένα παραμύθι κι' εθθός άρχισε το άλλο.

«Ήταν κάποιος άλλος και θελκτικό να δλέψη κανείς την άθρακιά εκείνη που σούρπιζε άκόμα ζωηρός. Λάμψεις τα παιδιά, όλόφωρα, που άλλα στεκόνταν θόθια, άλλα καθύονταν σε καρμιά προσάχη του βράχου, άλλα ήταν έακλωμένα γέμω κι' άσρογαν με πολλή προσοχή εκείνον που έλεγε το παραμύθι το σπυράκι που το δλίγιο το είχε σκεπασε η θάλασσα και τώρα πάλι ήταν έλευθερα από τα νύρα είχον τραβήξει την άσπραντη επφώνια του άσκασού, που ήταν άκίνητη και φαινόταν σά γυαλί, που καθρεφτιόταν ο ούρανός με τα λαμπρά του άστρα... (Έπειτα συνέχεια)

Μεταφραστής: Γ. Γ. και Γ. Ζ.

P E T A

14

«Ο χισός ψηλά ανεβαίνει Μόνο στήριγμα σαν βόθ. Ή σ' τοίχο ή σ' δανδελί. Αλλιώς χέσω στη γη μένει.

Πώς του μοιάζουνε, σ' αλήθεια, Κείνοι που για να σταθούν Σε μια θύση, προσπαθούν Να χουν άλλων τη βοήθεια!

CHEF

«Χυμά η άρκοόδα, τον άρπάξει από πίσω... (Σελ. 93, στ. β.)

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ ἀνδρὸς ἐστὶν εἶναι ἡ ἀγαθὸς ἀναξίωσις τῆς σκλαβότητος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4. εως 10 τὰ πολὺ λέξεις· μὴ ἀπὸ 4 στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον εἶδημα). Πᾶσαν τὴν 10 λέξων 40 λέξων φλέβη· μὴ ποτὲ ἀπὸ 40 λέξων 50, καὶ μὴ κεφαλαία λέξ. 60. Ὁ χαρακτὴρ στίχος ἀρχαῖος. 2. Ἡ ἀρχαὶ φωνὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ' - 327)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

Αὐτὸ δ' ἀναδειχθή

(ΚΓ' - 328)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΑΣΙΣ

Σὺν προσφάτῳ μὲν ἀλλόθρημτὴν ὑποστήριξή μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΩΣΑΡΤ

(ΚΓ' - 329)

- ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ -

Εμπρός, παιδιά θάοι μας πρὸς περὶ ἀναδείξομεν τὸ θέροχο αὐτὸ ψευδώνυμο.

ΑΡΑΤΟΣ, ΚΑΡΛΟΤΑ

(ΚΓ' - 330)

Διαπλαστούλα, γιὰ τῆς Πατρὸς ἡ δόξα, ψηφίσις καὶ κλητὴν ὑπέρροχο ψευδώνυμο:

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ καὶ ΑΘΑΝΑΤΗ ΠΑΛΑΙΑ. — ΧΑΛΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ

(ΚΓ' - 331)

Μερίττα, τίς πιο θεατὸς εὐχαριστίες γιὰ τὸ βιβλιαράκι.

Ἐχθρὰ Νεοελληνικὴ Σύνθεσις, εὐχαριστῶ μωρῶν γιὰ τὸ βιβλίον. Ἠλιογέννητῃ, ἔχεις 20 ψήφους μου.

(ΚΓ' - 332)

Μπαίνομας ἀπὸ ἀναπλαστικὸν ἄμο, χαίρετὸ ἄλλοις, καὶ ὁλας Ἀστυνομικοὶ βράβητε με.

ΑΚΑΔΗΜΟΣ

(ΚΓ' - 333)

Αποτελέσει διαγωνισμοῦ μου: Ἐβραβεύθησαν Καλαριανὸν Δουλοῦδῃ, Φάσμα, Βραβεία ἔστειλα. Δοκίμοις εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΙΟΥΤΗΣ

(ΚΓ' - 334)

Προκηρῶσομεν διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν Βραβεία τρία: α) 20 δρ. — β) 15 δρ. — γ) 10 δρ. βραβλία κατ' ἐκλογὴν. Προθεσμία ἡμερῶν, συμμετεχὴ 30λεπτος. Στάλατε: Ποσειδῶν, Μενάνδρου 65, Ἀθήνας

ΠΟΞΕΙΔΩΝ, ΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

(ΚΓ' - 335)

Τραβιὴ Ἀράστη, Ἐλασιμὲ, ἀλλολογοραφοῦμε; Ἐράβητε πρὸς τοῦ.

Ἀκράτητο Πάβλο

(ΚΓ' - 336)

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, Ἀφοῦ θέλησας, «κάθαρος κάρουμο μᾶτι νὰ βράξῃ» καὶ γιὰ κῆρασις ἰοία, σοῦ λέω ὅτι εἶσαι ἡ Γιάγης ὁ Ἀδάμης...

Τὸ λοιπὸν κεννατῆδες; Pour savoir, ΚΑΡ-ΚΑΡ. ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' - 337)

Σ. Β. Σ. Α.

Γιάτος Γράχκος = Κυριώτης. Χελιδονομαχο = Στέφ. Ἀθωνιτάκης. Μικρὸς Δικλομαχίας = Κ. Κολοκοτρώνης. Πισσικόκος = Νικ Βίντερ = Ἀλ. Μοσχονάς. Ἀσοῦ! Ἀνακαλήφτε μας.

(ΚΓ' - 338)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ Ἐπὶ Δημοψήφισμα ἔχεις τὴν ὑποστήριξή μας. Καίτοι δὲν ὄρηθη τὴν ψῆφον σου ἐπὶ θέροχο σου ψευδώνυμο.

ΑΣΣΑΡΑΤ - ΣΑΝΣΕΛΛΑΡ

(ΚΓ' - 339)

Μ. Κ. Γ.

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΔΡΥΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ἀρχηγός: Ν. Γκαρῆς, Ὑπαρχηγός: Κ. Καραμπάλης κλπ.

Σκοπός: ἀνακαλύψει ψευδώνυμο, συμμαχία ἀλλόθρημ, συμμοριῶν, πόλεμος ἐναντίον συλλογοῦ Μοσχονά καὶ Σιας. Λέγεται μέλη: Ἄδρις Ἠλεῖρου 2. Τρέμτε εἰς τὰς ἀνακαλύψεις τῶν λαποτῶν τῆς Μ. Κ. Γ.

(ΚΓ' - 340)

Παυλοῦλα ἔξερσε πολὺ ἔξω, Δέν εἶμαι αὐτῆ σου εἰλες.

Μάγισσα

(ΚΓ' - 341)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΝΕΩΝ

Ἐδούθηκε στήν Πάτρα ἡ παρακάτω ἀντιγραφία πρὸς ὁμοίωσιν: 1) Τὴν ἐγώση τῶν διαπλαστικῶν πρὸς δὲν θέλουν νὰ ἀνακατεθῶνται με πολιτικῶν ἀλλόθρημ, 2) Τὴν ἐγγραφὴν προσφυγοποιῶν, 3) Τὴν μορφωσὴ τῶν συντρόφων με διαφορὰ μῆσα, διηλέξεις, ἐρατῆ ὑποστήριξή τῆς ὁμογενεῖς γλώσσας καὶ τέλος νὰ μὴ ἀνακαλύρη ποτὲ οὔτε ἓνα ψευδώνυμο καὶ ἄλλα πρὸς τὰ ἴσητε ζητήματα κανονισμῶ.

Ἡ συντροφία δέχεται νέους καὶ νέες πρὸς ἀνήκον καὶ σὲ ἄλλοις συλλόγους. Ὅσοι ἀσπάζεσθε τὴν ἄρχῃ μας γράψετε: Γιάννη Παπαγιάννη, Poste-Resistante, Πάτρας.

ΣΑΙΟ, ΜΑΧΑΡΒΑ

(ΚΓ' - 342)

Εὐχαριστῶ καὶ ὄφελος, φίλοι μου, γιὰ τὰς ὁραίας εὐχὰς σας γιὰ τὴν γιορτῆ μου. — Οὐαίνο: Ἐκπρὸν

(ΚΓ' - 343)

Αποτελέσματα ΚΓ' - 2. Ἀ) Τρεβελῆς, Β) Διαβολάκοιδο.

Πάτρας

(ΚΓ' - 344)

Ολοκλή-βραβηρία σας. Συμμετοχὴ 30λεπτος. Βραβεία δύο. Προθεσμία ἡμερῶν. Βυάγγελον Γλύβαν, Ἀσπανάδα.

(ΚΓ' - 345)

Παῖδά, τὰ μάδατε; Στὴν Διςτέστηρα βραβῶν ἀπὸ τὸν. ΑΡΒ

Τέσσαρσ διακριτικῶν παρατείνω εἰς 30 Ἀπριλίον Ἀναλλάσσω κάρτες. Δίσις Βεινόγλου, Ἀβέρωφ 7-Γ Ἀθήναι

ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' - 346)

Εἰσαρχόμενος εἰς τὸ σαρδανάκι Ἐτῆς Διαπλασεως χαίρετὸ ἄλλοις καὶ ὄλας. Ἄδρον Θεοῦ

(ΚΓ' - 347)

Ἀφελή Γερμασιόποι, γιὰ τὰ δάκρυα σ' εὐχαριστῶ. Δέν κρῖπτομαι, με βλάπτεις ταπεινά.

Ἰνὸ.

(ΚΓ' - 348)

— ΑΝΑΣΚΑΛΩΘΗΜΕΝ ΣΜΥΡΝΗ — Ὑποσηφία Δημοψήφισματος

(ΚΓ' - 349)

Συντροφία Νέων, σκοπὸς σας Σάρατις, ἔχετε ὑποστήριξή μου. Σοφία Λαμοῦν, Μ. Μ. Ἐλαβα, εὐχαριστῶ ἀπῆνηττα, ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΔΟΣ ΠΙΠΟΤΗΣ

(ΚΓ' - 350)

(ΚΓ' - 350)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ Ἄσπε ὄλοι τὴν ψῆφον σας εἰς τὸ ὑπέρροχο πατριετικώτατον ψευδώνυμο:

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

(ΚΓ' - 351)

Ἡβη, ἔχεις τὴν ὑποστήριξή μου. Παρακαλῶ σε εἶχαν τὴν εὐγενῆ καλοσύνην νὰ μοῦ στείλῃ Μ. Μυστικῶν, νὰ περιμένῃ, διότι ἀσθενῶ βαρῶς, ὄρηθησὼ δὲ νὰ τοὺς ἀπαντήσω.

ΓΑΙΟΣ ΓΡΑΧΚΟΣ

(ΚΓ' - 352)

Βραβηρία, θυμάσαι τὸν «Λόγος» μου εἰς τὴν τελευταίαν ἀνακοίνωσιν; Δέν ἤξερες τι νὰ ἀπαντήσω. Ἢ, καὶ ὄχι ἐγὼ παρὰ ἔσθ' καθιστῶσιν σὰ «ροσμεμένη γὰς» Παρέρης τὸν λόγος σου τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς. Θεμῆσον.

Στοιχηματῶ 30 δραχμὰς διὰ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ἡ Δὲν Κολοκοτρώνης. Στέλλομε τὰ χρήματα εἰς τὴν Διολύσιον καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσομε.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΘΡΑΚΩΝ

(ΚΓ' - 353)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΟΜΙΚΛΗΣ Ἀρχίζομεν ἀνεκπρόσωπὸν μας Ἄσπρον Πειραιῶ τὸν ΣΑΝΣΕΛΛΑΡ. Δίσις μας: Σωτήριον Δερδέν (οἰα "Σ. Ο."), Καρτῆ 1 4, Πειραιῶ.

ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ, εἶσαι ὁ Ἀδάμης; συγχαρητήρια ἡ) μας ΠΙΠΟΛΥΤΟΣ; Καίσις, Ναυπλιακὸς Ἀσπῆρ ἡ) Μελοιογένης, Φιγγαρό, Ζέρβας, Μικρὸς Ποιητῆς; Καββαρίας. — ΜΑΡΙΣΤΡΟΣ, ΚΑΤΑΓΓΙΕ

(ΚΓ' - 354)

ΚΟΥΦΙΑ ΚΑΡΥΑΙΑ Ἀδερφοῦλα ΖΟΥΛΟΥ,

Δέν κέρνομα Προβόλασιον, εἶμασ ἀπὸ Διαμάντι, μὴ δὲαν κανεὶς μὲς παραμῆ, τοῦ εἰκόνομε τὸ γαντι.

Τὸ λοιπὸν ἀμῶλα τὸ ζουναί μας.

ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ καὶ κῆρῶτα, κάνετε τὴν πάπια, νὰ μὴ ἔχομε τῆριτῆντσοῦλες.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΓ' - 355)

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ εἰς τὸν σύλλογον ἡ ΠΙΠΟΤΗΝ, Ζητήσατε καταστατικὸν. Δίσις: Κων. Φαγασίτην, Μαυρομαχάλη 75.

(ΚΓ' - 356)

ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΤΜΗΜΑ ΚΟΡΥΤΙΩΝ, πρὸς εἰσεῖς ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΕΜΩΝ, ὁμογενεῖς Ἰπποτῆς Ὑδρα, ΤΜΗΜΑ ἈΗΜΟΦΗΛΙΣΜΑΤΟΣ, πρὸς εἰσεῖς ΘΕΩΝΟΣ ΜΑΝΑΣ. Οἱ ἀποψηφίσι τοῦ προσεχὸς δημοψηφισματος ἔς γράψοντες πρὸς ἀνεπισηφίον. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ.

(ΚΓ' - 357)

Τροῦγερὰ (ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΗΣ) Στοιχηματῶμε κατὰ καταστατικῶν γιὰ τὴν ἐξαρσενικὴν ἀγαλλίψις σου; Ἰπὸς ἀσφάλιν δὲ τοῦ διαπλαστικῶν σὲ κλεισθῆμε σὲ «ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ». — ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΝΟΣ.

(ΚΓ' - 358)

ΠΑΝ, Ἀθροζακηνγενῆ Συμμορία. Σκοπὸς μυστηριώδης: Δίσις: Δίμη, Μετροῦ 13, Ἀθήνας. Ζητοῦνται μέλη.

(ΚΓ' - 359)

Πρόσινα Διέρολε, δὲν ἔλαβα τὸ ἀντίμοιο τετραδίον ἔστειλα. Ἀφελῆς Κυριώσποῦλα, τετραδίον ἔστειλα περιμένω δικὸ σας. Ἰνὸς, ἔλαβα εὐχαριστῶ: ἔστειλα.

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ἔστειλα ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΙΠΕΥΣ

(ΚΓ' - 360)

Παρατείνω γιὰ ἓνα μῆνα τὸ διαγωνισμὸν μου τῆς (ΚΓ' - 135) Κωνσταντῶν Ἀδάμων

(ΚΓ' - 361)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ, σὲ ὑποστήριξο. Διαπλαστικῶν φηφίσις ὄλοι τὸ μόνο καλοσθητὸ ψευδώνυμο. Ψῆφοι, παιδιά, ψῆφοι!

ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ

(ΚΓ' - 362)

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ βασιλικῶν: Α) Φάσμα, Β) Καρούς, Γ) Δοξασημένος Ἀρχηγός. Δοκίμοι ἐπαινοῦνται. Ἀναμείναι προσεχῆ. — Περίδρομος

(ΚΓ' - 363)

Ἄδρον Θεοῦ, ὡς φαίνεται ὄλα εἶσαι Ἄδρον Διαβόλου.

Διαβολάκοι τῆ: Μαζαρίτας

(ΚΓ' - 364)

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Ἀπαντήσις 30. Βραβεύτηκαν: Α) Ἀφελῆς Εὐμνασιόποις, Β) Ἀρῆς, Γ) Ἐπιδολεσχίτη Πορφύρα, Γράνατες. Β. Σκαλατίδην, Ἀδαμηνῆς 17 Πειραιῶ.

Δοκίμοις εὐχαριστῶ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΣΑΝΙΚΟ

(ΚΓ' - 365)

Προκηρῶσομεν διαγωνισμὸν κατὰ ἀνεκπρόσωπὸν καὶ Μ. Μ. Προθεσμία ἡμερῶν. Συμμετοχὴ 30λεπτος. Βραβεία ἰκανοποιητικῶτατα. Δίσις: Θεόδωρον Σ., Ποταμῶν Κυθήρων.

ΑΤΥΧΟΣ

(ΚΓ' - 366)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Προκηρῶσομεν διαγωνισμὸν διηγήματος. Θέμα: οἰοῦσθετε. Προθεσμία μῆνια. Κ. Κ. Poste-Resistante, Ἀθήνας.

ΤΡΕΛΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Τὸ ΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοις ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ 25ῆς ἐπὶ 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος δέξ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δέξ. 16 διὰ τὸ ἔσπερτικὸν καὶ δέξ. 20, διὰ τὸ ἔσωτερικὸν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1922) ὑπάρχουν ὄλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὄλο. Ἐκαστος τόμος δέξ. 47 καὶ ραμμένος δέξ. 50. Ταχυδρομικῶς τέλη ἐκπρὸς τὸμοιο προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς. Ἀπὸ τὸ ἔσωτερικὸν δέξ. 2 ὁ ἀρῶσος καὶ δέξ. 3 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ ἔσωτερικὸν δέξ. 12. — εἰς ἕκαστος εἰς ραμμένους